

†

CASA ÎNTUNECAȚĂ

*Dincolo de lacrimi și scrâșniri
Doar groaza umbrelor se mai zărește.*
— William Ernest Henley, „Invictus”

— DOMNIȘOARĂ GRAY, SURORILE VĂ POFTESC ÎN ODĂILE DUMNEALOR.

Tessa lăsă pe noptieră cartea din care citea și se întoarse spre Miranda, care stătea în ușa odăiei ei — aşa cum făcea zilnic la acea oră, aducând același mesaj ca în fiecare zi. Într-o clipă, Tessa avea să-o roage să aștepte pe corridor, iar Miranda avea să iasă din cameră. Zece minute mai târziu, ea avea să se întoarcă, repetând același lucru. Dacă Tessa nu venea de bunăvoie după câteva încercări, Miranda avea să o înșifice, să o târască, lovind și tipând, în jos pe scări, spre camera încinsă și urât mirisoitoare unde așteptau Surorile Întunecate.

La fel se întâmplase în fiecare zi din prima săptămână petrecută de Tessa în Casa Întunecată, aşa cum ajunsese ea să numească locul în care era ținută prizonieră, până când, în cele din urmă, își dăduse seama că nu rezolva nimic tipând și lovind, pur și simplu o risipă de energie. Energie pe care ar fi fost mai bine să-o păstreze pentru alte lucruri.

— O clipă, Miranda, zise Tessa.

Slujnica făcu o reverență greoaie și ieși din cameră, închizând ușa după ea.

Tessa se ridică în picioare, uitându-se prin odăia care fusese închișoarea ei timp de şase săptămâni. Era strâmtă, cu tapet înflorat și cu puține

piese de mobilier — o masă simplă, acoperită cu o față de masă din dantelă albă, pe care mânca; patul îngust din alamă, în care dormea; lavoarul crăpat și cana din porțelan pentru spălat; pervazul pe care își înghesuia cărțile, și scaunelul unde se așeza în fiecare seară și îi scria fratelui ei scriitori pe care știa că nu va putea niciodată să le trimită, scrisori pe care le păstra ascunsă sub saltea, acolo unde Surorile Întunecate nu aveau să le găsească. Era modul ei de a ține un jurnal și de a se asigura, cumva, că avea să-l revadă într-o zi pe Nate și că va putea atunci să îl ledea.

Traversă încăperea spre oglinda care atârna pe peretele opus și își nețezi părul. Surorile Întunecate, așa cum de fapt păreau să-și dorească să fie numite, preferau să nu arate neîngrijită, deși, în rest, nu păreau să dea importanță înfățișării ei — ceea ce era de bine, pentru că, văzându-și imaginea în oglindă, tresări. Ovalul feței ei palide era dominat de ochii cenușii înfundăți în orbite — o față întunecată, fără culoare în obrajii și fără să exprime vreo speranță. Purta o rochie neagră de guvernantă, care nu o avansa deloc, primită de la Surori încă de când venise acolo; cufărul nu-i sosise, în ciuda promisiunilor lor, iar acum, acestea erau singurele haine pe care le avea. Înțoarse repede capul în altă parte.

Nu se ferise întotdeauna de propria ei imagine. Din familia lor, cel despre care se spunea că moștenise frumusețea mamei era Nate, cu trăsăturile lui fine, dar Tessa fusese întotdeauna pe deplin mulțumită cu părul ei castaniu drept și cu ochii cenușii și serioși. Jane Eyre avea și ea părul castaniu, ca o mulțime de alte eroine. Și nici faptul că era așa de înaltă nu era prea rău — era mai înaltă decât cei mai mulți dintre băieții de vârstă ei, adevărat, dar mătușa Harriet spuse să întotdeauna că o femeie înaltă cu mers frumos va arăta întotdeauna regește.

Totuși, acum nu avea nimic regesc. Părea deșirată, arăta deplorabil și semănă perfect cu o sperietoare de ciori însășimântată. Se întreba dacă Nate ar fi putut măcar să-o recunoască dacă ar fi văzut-o chiar atunci.

La acest gând, i se păru că inima i se strânge în piept. *Nate*. Pentru el facea toate astea, dar uneori îi era atât dor de el, încât se simțea că și când ar fi îngrijit sticlă pisată. Fără el era cu adevărat singură pe lume. Nu mai avea pe nimenei altcineva. Nimeni în lume căruia să-i pese dacă trăia sau murea. Alteori, oroarea acestui gând amenința să o copleșească și să o

arunce într-un întuneric infinit din care nu-avea să se mai întoarcă vreodată. Dacă nimănuia din lumea întreagă nu-i pasă de tine, oare chiar există? Zgomotul încuietorii și curmă brusc firul gândurilor. Ușa se deschise; Miranda stătea în prag.

— E timpul să veniți cu mine acum, spuse ea. Doamna Black și doamna Dark așteaptă.

Tessa se uită urât la ea. Nu-și putea da seama câți ani avea Miranda. Nouăsprezece? Douăzeci și cinci? Avea ceva fără vârstă pe chipul acela rotund și neted. Părul ei era cenușiu ca apa murdară din șanțuri, bine aranjat după urechi. Exact ca și vizitiul Surorilor Întunecate, ochii ei erau bulbucați ca ai unei broaște și o făcea să pară permanent surprinsă. Tessa se gândi că cei doi erau probabil rude.

În timp ce cobora împreună cu Miranda, care mergea fără pic de grătie, cu un pas iute, Tessa duse mâna la gât și atinse lanțul, acolo unde atârna îngerul mecanic. Era un obicei — așa făcea de fiecare dată când era obligată să meargă la Surorile Întunecate. Faptul că simțea pandantivul la gât o făcea cumva să se simtă mai bine. Îl ținu strâns până când coborâră, palier după palier. În Casa Întunecată existau paleiere pe mai multe nivele, deși Tessa nu văzuse nimic altceva decât odăile Surorilor Întunecate, coridoarele și scările, și propria ei odăiță. În cele din urmă ajunseră la pivnița întunecată. Era un loc umed și neplăcut, cu pereti lipicioși din cauza umezelii, dar Surorilor nu părea să le pese. În biroul lor se ajungea mergând drept înainte, printr-un sir de uși duble, mari. Un corridor îngust ducea în direcția opusă, dispărând în întuneric; Tessa habar nu avea ce se găsea de-a lungul acelui culoar, dar umbrele groase o făceau să se bucure că nu aflase niciodată.

Ușile biroului Surorilor erau deschise. Miranda nu șovăi, ci dădu buzna înăuntru, iar Tessa o urmă codindu-se. Ura această încăpere mai mult decât orice alt loc de pe pământ.

Întâi pentru că acolo înăuntru era întotdeauna cald și umed, ca într-o mlaștină, chiar și când afară cerul era cenușiu și ploios. Din pereti părea să țășnească umezeală, iar tapițeria de pe scaune și de pe canapele avea întotdeauna pete de mucegai. În plus, mirosea straniu, ca pe malurile râului Hudson într-o zi caniculară: a apă, a gunoi și a nămol.

Surorile erau deja acolo, ca întotdeauna, așezate în spatele enormului birou. Erau tot aceleași făpturi colorate, doamna Black îmbrăcată într-o rochie pestriță roz-somon, iar doamna Dark într-o rochie albastră de culoarea penelor de păun. Deasupra satinurilor strălucitor colorate, chipurile lor semănau cu niște baloane cenușii dezumflate. Amândouă purtau mănuși, indiferent de cât de cald era în încăpere.

— Lasă-ne acum, Miranda, spuse doamna Black învârtind cu un deget bont, înmănușat în alb, globul greoi din alamă pe care-l țineau pe birou.

Tessa încercase de multe ori să se uite mai bine la glob — ceva în modul cum erau așezate continentele nu i se păruse chiar firesc, mai ales spațiul din centrul Europei —, dar Surorile n-o lăsaseră niciodată să se apropie.

— Și închide ușa după tine!

Cu o figură inexpresivă, Miranda se supuse. Tessa încercă să nu treseară când ușa se închise în urma ei, împiedicând puținul aer să pătrundă în acea încăpere sufocantă.

Doamna Dark își înclină capul într-o parte.

— Theresa, vino aici!

Dintre cele două femei, ea era cea mai amabilă — se pricepea mai bine să fie lingușitoare și să convingă, spre deosebire de sora ei, căreia îi plăcea să convingă numai cu palme și cu amenințări șuierate.

— Și ține asta!

Îi întinse ceva: o bucată de material roz, destrămată, legată într-o fundă, din cele folosite drept panglici de pus în părul unei fete.

Se obișnuise să primească tot felul de lucruri de la Surorile Întunecate. Lucruri care aparținuseră cândva altor oameni: ace de cravată și ceasuri, bijuterii de doliu și jucării de copii. O dată, șireturile de la o perieche de ghete. Altă dată, un singur cerel, pătat de sânge.

— Ține asta, spuse din nou doamna Dark, cu o urmă de nerăbdare în glas. Și Transformă-te!

Tessa luă funda. Zăcea în palma ei, ușoară ca aripa unei molii, iar Surorile Întunecate, impasibile, o fixau cu privirea. Își aminti de cărțile pe care le citise, romanele în care personajele erau la judecată, în picioare, tremurând în banca acuzaților de la Old Bailey și rugându-se să primească un verdict de nevinovăție. Adesea, simțise că în această încăpere era judecată ea însăși, fără să știe de ce infracțiune era acuzată.

Răsuci funda în mâna, amintindu-și de primul obiect pe care i-l dăduseră Surorile Întunecate — mănușa unei femei, cu nasturi din perle la încheietură. Tipaseră la ea să se Transforme, o pălmuiseră și o zguduiseră, pentru că le tot repeta, tipând din ce în ce mai tare, că habar n-avea despre ce vorbeau, că habar n-avea ce-i cereau.

Nu plânsese, deși ar fi vrut să facă. Tessei nu-i plăcea să plângă, mai ales în fața unor persoane în care n-avea încredere. Iar cât despre singurele două persoane din lume în care avusese încredere, una era moartă, iar cealaltă, închisă. Surorile Întunecate îi spuseseră că îl țineau închis pe Nate, și că dacă ea n-avea să facă ce i se spune, o să-l omoare. Ca doavadă, îi arătaseră inelul lui, cel care cândva fusese al tatălui lor — plin de sânge acum. N-o lăsaseră să-l țină în mâna sau să-l atingă, iar când întinsese mâna să-l ia, îl trăseseră repede înapoi; dar îl recunoscuse. Era inelul lui Nate.

După aceea, făcuse tot ce îi ceruseră. Băuse poțiunile pe care i le dăduseră, făcuse ore întregi de exerciții extenuante, se forțase să gândească aşa cum voiau ele. Îi spuseseră să-și imagineze că e din lut, că cineva o modelează pe roata olarului, că nu are formă și că e maleabilă. Îi spusese să pătrundă în obiectele pe care i le dăduseră, să și le imagineze ca pe niște lucruri vii și să scoată la lumină spiritul care le anima.

Durase săptămâni întregi, și prima dată când se Transformase fusese atât de orbitor de dureros, încât vomase și leșinase. Când se trezise, zăcea pe un șezlong în odăile Surorilor Întunecate, iar cineva îi tampona fața cu un prosop umed. Doamna Black stătea aplecată asupra ei, cu respirația acră ca oțetul și cu ochi strălucitori.

— Te-ai descurcat bine astăzi, Theresa, spuse ea. Foarte bine.

În acea seară, când urcase în odaia ei, Tessa găsise darurile, două cărti noi pe noptieră. Surorile Întunecate își dăduseră seama că lectura și romanele erau pasiunea Tessei. Acolo se afla un exemplar din *Marile speranțe* și — mai cu seamă — *Little Ladies*. Tessa strânsese la piept cărțile și, singură în odaia ei, unde n-o vedea nimeni, își îngăduise să plângă.

Transformarea devenise din ce în ce mai ușoară. Tessa nu înțelegea încă ce se întâmpla înăuntru ei pentru a reuși să ceva, dar memorase seria de pași pe care-i învățase de la Surorile Întunecate, aşa cum un nevăzător ar putea să memoreze numărul de pași necesari pentru a ajunge

de la pat la ușă. Nu știa ce era în jurul ei în acel loc ciudat și întunecat în care îi ceruseră să călătoarească, dar știa drumul prin el.

Acum își amintea din nou pașii, strângând mai bine bucata de material roz pe care o ținea în mâna. Își deschise mintea și lăsa întunericul să coboare, lăsa conexiunea care o leagă de acea fundă de păr și de spiritul din ea — ecoul fantomatic al persoanei căreia îi aparținuse cândva — să se deșire ca un fir auriu și să o conducă prin întuneric. Încăperea, căldura apăsătoare, respirația zgomotoasă a Surorilor Întunecate, totul dispără în timp ce ea urma firul, în timp ce lumina devinea din ce în ce mai intensă, lăsând-o să se înfășoare în ea ca și când s-ar fi înfășurat într-o pătură.

Începu să-o furnice și să-o usture pielea, producându-i o multitudine de mici șocuri. Asta fusese partea cea mai grea, odată... partea care o convinse că murea. Acum se obișnuise și suporta stoic, tremurând toată, din cap până-n picioare. Îngerul mecanic de la gât părea să ticăie mai repede, ca și când ar fi fost în același ritm cu inima ei din ce în ce mai grăbită. Presiunea de sub piele crescă — Tessa icni —, iar ochii, pe care îi ținuse închiși, i se deschiseră brusc atunci când senzația ajunse la culme — și apoi dispărău.

Totul se terminase.

Tessa clipi amețită. Primul moment de după o Transformare era în totdeauna ca atunci când clipești pentru a scăpa de apa din ochi, după ce te scufunzi în cadă. Se uită în jos. Noul ei trup era subțire, aproape fragil, iar materialul rochiei atârnată, târându-se pe podea la picioarele ei. Mâinile, împreunate în față, îi erau albe și subțiri, cu buricile degetelor crăpate și cu unghiile roase. Mâini străine, necunoscute.

— Cum te cheamă? întrebă doamna Black.

Aceasta se ridicase în picioare și o privea pe Tessa cu ochii ei apoși arzând. Părea aproape flămândă.

Tessa nu fu nevoie să răspundă. Fata în a cărei piele intrase răspunse în locul ei, vorbind prin ea așa cum se spune că spiritele vorbesc prin intermediul mediumilor — însă Tessei nu-i plăcea să se gândească la asta; Transformarea era cu mult mai intimă, cu mult mai înspăimântătoare.

— Emma, spuse vocea care venea din interiorul Tessei. Domnișoara Emma Bayliss, doamnă.

— Și cine ești tu, Emma Bayliss?

Vocea răspunse, în timp ce cuvintele se rostogoleau din gura Tessei aducând cu ele imagini puternice. Născută în Cheapside, Emma venea dintr-o familie cu șase copii. Tatăl murise și mama vindea apă mentolată dintr-un cărucior în East End. Emma învățase să coasă încă de foarte mică, pentru a câștiga bani. Își petrecea nopțile așezată la măsuța din bucătărie, cosând la lumina unei lumânări de seu. Uneori, când lumânarea se consuma și nu mai avea bani pentru alta, obișnuia să iasă pe străzi și să se așeze sub una dintre lămpile cu gaz ale municipalității, cosând la lumina ei...

— Asta făceai pe stradă în noaptea în care ai murit, Emma Bayliss? întrebă doamna Dark.

Acum, ea abia mai zâmbea, trecându-și limba peste buza de jos, ca și când ar fi putut să simtă răspunsul.

Tessa văzu străzile înguste, întunecate, învăluite într-o ceață groasă, un ac argintiu lucrând la lumina gălbuiie, slabă, a unei lămpi de gaz. Un zgomot de pași, înăbușit de ceață. Două mâini ieșind din întuneric și prințându-o de umeri, mâini care o târau, tipând, în întuneric. Acul și ața căzându-i din mâna, fundele smulse din păr în timp ce se zbătea. O voce aspră tipând ceva mânișos. Iar apoi, lama argintie a unui cuțit strălucind în întuneric, pătrunzându-i în piele, făcând să țâșnească sânge. O durere ca focul, și o teroare care nu semăna cu nimic din ce trăise până atunci. Îl lovi cu piciorul pe bărbatul care o ținea, reușind să-l facă să scape pumnalul din mâna; apoi îl ridică și fugi, împleticindu-se pe măsură ce-și pierdea puterile și cu săngele curgându-i repede, foarte repede. Se chirci pe o alei, auzind tipătul șuierător a ceva din spatele ei. Știa că o urmărea pe ea, și spera să moară înainte să o ajungă...

Transformarea se spulberă ca sticla spartă. Cu un tipăt, Tessa căzu în genunchi și scăpă din mâna fundiță răsucită. Era din nou mâna ei — Emma dispăruse, ca o piele lepădată. Tessa se simți din nou singură în mintea ei.

Vocea doamnei Black veni din depărtare.

— Theresa? Unde e Emma?

— A murit, șopti Tessa. A murit pe o alei — din cauza săngerării.

— Bine, oftă doamna Dark, satisfăcută. Bravo, Theresa! A fost foarte bine.

Tessa nu răspunse nimic. Poala rochiei îi era stropită de sânge, dar nu simțea nicio durere. Știa că nu era săngele ei; nu era prima dată când i se întâmpla aşa ceva. Închise ochii, învârtindu-se în întuneric și străduindu-se să nu leșine.

— Ar fi trebuit s-o punem să facă asta mai demult, spuse doamna Black. Chestiunea cu fata asta, Bayliss, m-a tot necăjit.

Răspunsul doamnei Dark fu concis.

— Nu eram sigură că e în stare. Îți amintești ce s-a întâmplat cu femeia aia, Adams.

Tessa înțelesе imediat despre ce vorbeau. Cu câteva săptămâni în urmă, se transformase într-o femeie care murise în urma unei plăgi împușcate în inimă; săngele îi cursese pe rochie, și se transformase înapoi imediat, tipând în nebună de groază, până când Surorile îi arătaseră că ea nu pătise nimic.

— A progresat minunat de atunci, nu crezi, Soră? spuse doamna Black. Nu ca la început — nici măcar nu știa ce este.

— Într-adevăr, era *lut* absolut neformat, încuviință doamna Dark. Am făcut un adevărat miracol de data asta. Nu văd cum ar putea să nu-i fie pe plac Magistrului.

Doamna Black oftă încet.

— Astă-nseamnă... Crezi că e *timpul*?

— O, sigur, draga mea soră. E tot atât de pregătită cum va fi mereu. E *timpul* ca Theresa noastră să-și întâlnească stăpânul.

În vocea doamnei Dark se simțea o notă de bucurie malicioasă, un sunet atât de neplăcut, încât își făcu loc prin amețeala orbitoare a Tessei. Despre ce vorbeau acolo? Cine era Magistrul? O privi printre gene pe doamna Dark, care trăgea de funia de mătase a clopoțelului, cheamând-o pe Miranda să vină să o ia pe Tessa și să o ducă înapoi în odaia ei. Se părea că lecția se terminase pentru ziua respectivă.

— Poate mâine, spuse doamna Black, sau chiar în seara asta. Dacă i-am spune Magistrului că e pregătită, nu pot să cred că nu va veni în cea mai mare grabă și neîntârziat.

Doamna Dark, ieșind de după birou, chicoti.

— Înțeleg că ești nerăbdătoare să-ți primești plata pentru toată munca noastră, dragă Soră. Dar Theresa nu trebuie să fie doar *pregătită*. Trebuie să fie și... prezentabilă, și capabilă. Nu crezi?

Doamna Black, urmându-și sora, murmură un răspuns, întrerupt de sosirea Mirandei. Avea aceeași privire plăcătoare ca întotdeauna. Nu păru deloc surprinsă să o vadă pe Tessa ghemuită și plină de sânge pe podea. Și totuși, se gândi Tessa, probabil că ea văzuse lucruri mult mai urâte în această încăpere.

— Du fata înapoi în odaia ei, Miranda.

Nerăbdarea dispăruse din vocea doamnei Black, devenită din nou brutală.

— Ia lucrurile — știi tu, cele pe care îi le-am arătat —, îmbrac-o și pregătește-o!

— Lucrurile... pe care mi le-ați arătat?

Voceea Mirandei era lipsită de orice inflexiune.

Doamna Dark și doamna Black schimbară priviri dezgustate și se apropiară de Miranda, astfel încât Tessa n-o mai văzu pe fată. Le auzi șoptindu-i ceva și prinse câteva cuvinte — „rochii” și „garderobă” și, fă tot ce poți ca să arate drăguță” și, în cele din urmă, Tessa auzi mai degrabă crudul „nu cred că Miranda e îndeajuns de *isteajă* ca să urmeze instrucțiunile astea vagi, Soră”.

Fă-o să arate drăguță. Dar ce le păsa lor dacă ea arăta drăguț sau nu, când o puteau obliga să arate oricum voiau? Ce importanță avea cum arăta ea de fapt? Și de ce i-ar păsa Magistrului? Dar era foarte limpede, după cum se purtau Surorile, că ele credeau că avea să-i pese.

Doamna Black ieși din încăpere, urmată îndeaproape de sora ei, ca întotdeauna. La ușă, doamna Dark se opri și se uită înapoi spre Tessa.

— Insist să-ți amintești, Theresa, spuse ea, că această zi, chiar această noapte, este cea pentru care am făcut toate pregăturile — își ridică fusta cu ambele mâini osoase. Să nu ne dezamăgești!

Lăsă ușa să se izbească în urma ei. Tessa tresări la auzul zgomotului, dar Miranda, ca întotdeauna, nu păru cătuși de puțin afectată. De când locuia în Casa Întunecată, Tessa nu reușise niciodată să o sperie pe cealaltă fată sau să surprindă vreo expresie necontrolată pe chipul ei.

— Vino! spuse Miranda. Trebuie să mergem sus acum.

Tessa se ridică în picioare, încet. Îi vâjăia capul. Viața ei în Casa Întunecată fusese îngrozitoare, dar încet, încet se obișnuise, acum își dădea seama. Știuse la ce să se aștepte în fiecare zi. Știuse că Surorile Întunecate o pregăteau pentru ceva, dar nu ghișise pentru ce anume. Crezuse — naiv,